

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ

ХИТРАТА ЛИСИЦА

chitanka.info

Петелът с червения гребен си ровел на торището и там си изкарвал прехраната. Веднъж, като пъпрел, той намерил една парица и тръгнал към пазара да си купи нещо за къване. Срећнала го мечката:

— Къде, Петльо?

— На пазар съм тръгнал.

— Заведи и мене.

— Да те заведа, но трябва да ти кажа, че на пътя има дълбок трап — не можеш го прескочи, защото си много тежка.

— Ами, не мога. Какви големи трапове съм прескачала, кога ме подгонят ловците!

— Тръгвай тогава.

Упътили се двамата. Ето насреща им един вълк.

— Къде отивате? — попитал вълкът.

— На пазар отиваме — отговорил петелът.

— Вземете и мене — почнал да се моли вълкът.

— Да те вземем, Вълчо, но ей там на пътя има трап. Не можеш го прескочи.

— Ами, не мога. Колко съм ги прескачал, когато ме подгонят овчарските кучета.

Взели и вълка. Продължили пътя си. Срећнала ги лисицата, наредила се и тя подире им.

Вървели, вървели, стигнали до трапа. Петелът разперил криле, полетял и прехвъркнал отвъд. Засилила се подире му мечката и — туп! — в трапа. Втори се засилил да прескочи вълкът, но и той се строполил долу. Паднала и лисицата.

Петлето отишло самичко на пазар, а другарите му останали в трапа. Минал ден, минали два, налегнал ги глад.

Най-напред се обадила лисицата:

— Гладни ли сте?

— Искa ли питане! — отговорила мечката.

— Тогава, хайде да си баем-който е най-сладък, него ще изядем.

— Хайде! — изръмжали вълкът и мечката. — Почни ти да баеш!

Лисицата клекнала, повдигнала нагоре предните си крака и почнала да бае:

„Лиса опашатка —

*никак не е сладка,
Кумчо Вълчо див —
много е горчив.*

*Меца медунка —
ех, че е сладунка!
Дръж, кумчо,
да я изядем!“*

Хвърлили се двамата върху мечката, започнали да я давичкат, додето ѝ видели работата. Свършили я за два-три дни. Полежали, полежали, пак огладнели. Но лисицата, нали е хитра, скрила едно от мечите черва под мишницата и като огладняла, извадила червото и започнала да го яде.

— Какво ядеш, кумичке? — попитал вълкът.

— Пробих си кожата и си вадя черва.

— Дай и на мен от тях!

— Не ти давам, защото и ти си имаш. Пробий си кожата и вади!

Вълкът захванал да си дере кожата с нокти, но спрял, защото го заболяло.

— Не мога — рекъл, — пробий я ти!

Лисицата почнала да го дере стръвно.

— Ох, боли! — развикал се вълкът.

— И мене ме болеше, но търпях.

Пробила лисицата кожата на вълка и той умрял. Изяла и него. Полежала, полежала и пак почнала да огладнява. Стой в трапа, гладува и гледа нагоре. По едно време видяла, че едно косе лети над трапа.

— Косенце-босенце, помогни ми да изляза от трапа. Ако ми помогнеш, ще те заведа в една гора. Там има едно хубаво дърво. На него ще свиеш гнездо и ще си измътиш пиленца.

— Как да ти помогна? — попитало косето.

— Хвърляй камъчета, додето се напълни трапът, и аз ще изскоча навън.

Косето почнало да кълве с човката си камъчета и да ги пуска в трапа. Хвърляло, хвърляло, хвърляло и най-сетне напълнило трапа с камъчета. Когато лисицата се измъкнала, завела косето в гората и му

показала дървото. Косето си свило гнездо, снесло си яйца, измътило си пиленца и запяло. Чурулика и весели рожбите си. Лисицата, като подушила пилетата, преклнала под дървото и се замолила:

— Косе, братче, я ми пусни едно пиле, че е дошла на гости майчицата ми — да я нагостя.

— Как тъй? — рекло косето. — Аз не си давам рожбите!

— Тогава ще отсека дървото и като падне гнездото, ще ти изям всичките косенца! — заканила се лисицата и замахнала с опашката си, както дърварят замахва със секирата си.

Косето се уплашило и пуснало долу едно пиле.

На другия ден лисицата дошла пак, излъгала косето, че пристигнал кумът ѝ на гости, и му взела още едно пиле. На третия му взела третото пиленце. В гнездото останало само едно. Косето викнало да плаче. Плаче, та се дере, цялата гора намокрило със сълзи. Дошъл един гарван и го попитал защо плаче. Косето му разправило какво се е случило.

— Не бой се — рекъл гарванът, — не си давай пилето, защото лисицата не може нищо лошо да ти стори. Тя замахва да отсеке дървото с опашката си, а опашката ѝ не е секира!

Отлетял гарванът, дошла пак лисицата.

— Косе-босе, дойде ми на гости вуйчо лъв, пусни последното пиленце да го нагостя.

— Няма да го пусна!

— Тогава ще отсека дървото!

— С какво?

— Ще видиш с какво!

И лисицата замахнала с опашката си.

— То не е секира, а опашка! — изчуруликало косенцето.

— Кой ти каза, че не е секира? — ядосала се лисицата.

— Гарванът.

— Аз ще го науча него — заканила се лисицата и отишла на един кръстопът. Легнала, престорила се на мъртва. Дошъл гарванът да кълве леш. Приближил до лисицата, протегнал шия и клъвнал най-напред окото ѝ. Лисицата примряла от болка, почнала да врещи, а гарванът отлетял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.